

[Hækkerup.]

hvorefter Dispensationsadgangen skal omfatte „saadanne i § 2, Nr. 2 og 3, omhandlede Retssubjekter, som findes ikke at kunne betragtes som fjendtlige“.

Her ligger der noget mere reelt, og vi lægger derfor megen Vægt paa at understrege de Bemærkninger, hvormed Udvalget ledsager dette Ændringsforslag. Det fremhæves i Bemærkningerne, at Dispensationsbeføjelsen skal anvendes, hvor særlige Omstændigheder begrundet det, og hvor Hensynet til Lovens Hovedformaal ikke taler derimod, og saa nævner man et enkelt Eksempel og tilføjer, at der i øvrigt bør lægges Vægt paa, om den paagældende har haft langvarig Tilknytning til Danmark og i sin Gerning og Færden tydeligt har tilkendegivet et Tilhørsforhold til den danske Nation. Dette lægger vi megen Vægt paa. Vi lægger i det hele Vægt paa, at denne Dispensationsbeføjelse administreres saa vidt, som det overhovedet er forsvarligt under Hensyn til det, der er Lovens Hovedformaal. Jeg vil i denne Forbindelse sige, at vi fra vor Side betragter det som en Selvfølge, at det danske Mindretal Syd for Grænsen omfattes af Dispensationsbestemmelsen i det Omfang, det er muligt.

Med Hensyn til Ændringerne til § 7 kan jeg henholde mig til de Bemærkninger, Udvalgets Ordfører fremkom med, men vil gerne understrege, at naar vi har ønsket en Adgang til Afgivelser fra den Hovedregel, at Afhændelsen almindeligvis skal ske til Værdien i Handel og Vandel, skyldes det, at vi er klar over, der kan foreligge Tilfælde, hvor det vilde være urimeligt at lade den højstbydende faa Ejendommen. Det vil oftest dreje sig om en Erhvervsvirksomhed, som vil kunne monopoliseres ved saadanne Køb. Jeg vil overhovedet understrege, at det jo er Hensigten, at de Virksomheder, der konfiskeres, skal holdes i Gang. Det er ikke Meningen, at disse Virksomheder skal opkøbes af Konkurrenter og nedlægges; der er her vigtige Hensyn at tage til dem, der er ansat i Virksomhederne. Et andet Omraade, hvor vi tillægger Ændringen Betydning, er Spørgsmaalet om, hvem der kan købe en konfiskeret Ejendom, og Ændringen gaar altsaa nu ud paa, at udelukket fra Erhvervelsen er saadanne Personer, der er saa nær knyttede til Retssubjekter som nævnt i § 2, at de skønnes ikke at burde have Adgang til at erhverve konfiskeret Ejendom. Det har vi lagt Vægt paa, fordi vi kender Eksempler, hvor det vilde være urimeligt at udelukke Personer, som rent formelt havde nær Tilknytning til

den tidligere tyske Ejer, fra at erhverve Ejendommen. Vi har i Udvalget drøftet nogle rent konkrete Eksempler, og det er dem, der danner Baggrunden for dette Ændringsforslag. Vi finder det samtidig naturligt, at man har skærpet Bestemmelsen ved at stille Kravet om national Renhed hos dem, der erhverver Ejendommen.

I øvrigt hilser vi naturligvis med Tilfredshed den Række Lempelser, det er lykkedes at gennemføre i §§ 3, 4, 19 o. s. v. Derimod har vi paa et enkelt Punkt været noget utilfredse med den Ændring, der er kommet. Det vedrører Ændringsforslag Nr. 12. Der stod oprindeligt i Lovforslaget, at Staten skulde videresælge konfiskeret Ejendom, som den ikke selv havde nødvendigt Behov for. Dette kunde vi i og for sig have ønsket ændret derhen, at Staten skulde videresælge Ejendom, den ikke selv ønskede at overtage, idet vi mener, der kan være Tilfælde, hvor Staten kunde have et rimeligt begrundet Ønske om at overtage en Ejendom, men hvor man ikke kan sige, at det er et nødvendigt Behov for Staten at bevare denne Ejendom til eget Brug. Den Ændring, vi har opnaaet, er en Lempelse af Bestemmelsen, saaledes at Ordene „nødvendig“ og „til eget Brug“ udgaar, men vi synes i og for sig, at man godt kunde være gaaet et Skridt videre.

Jeg vil saa i øvrigt sammenfatte vort Indtryk af Lovforslaget derhen, at de Ændringer, der nu gennemføres, betyder en Forbedring paa en Række af de Punkter, vi anser for væsentlige, og vi kan, naar Lovforslaget har faaet den Udformning, Ændringsforslagene angiver, stemme for Lovforslaget ved tredje Behandling. Men jeg understreger, at vi gør det uden Glæde og uden Begejstring. Vi ser det saaledes, at denne Lov maa gennemføres af Nødvendighed, og vi lægger Vægt paa, at den administreres overensstemmende med de Synspunkter, Udvalget i sin Betænkning har givet Udtryk for.

Bertel Dahlgaard: Udvalgsbehandlingen har jo vist, at det drejer sig om en Lovgivning af overordentlig vanskelig Art, ligesom Lovens administrative Gennemførelse utvivlsomt vil være forbundet med en Række praktiske Vanskeligheder. Jeg vil dog tro, at Lovforslaget med de nu foreliggende Ændringsforslag vil opfylde enhver Forpligtelse, som Danmark har paataget sig i Henhold til Paris-Konferencen, og at det samtidig sikrer, at Personer ikke rammes paa en Maade, der ligger uden for